

Tak to ale mezi vámi nebude

- aneb nesprávné pojetí vedení v církvi v minulosti a dnes.

Co mají společného papežství v Římské církvi, jezuité, učení Watchmana Nee a Alana Vincenta o autoritě a Pastýřské hnutí v 70.a 80.letech minulého století v USA?

Mk 10,42-44(NBK) a totéž Mt 20,25-27(NBK)

Víte, že věhlasní vládcové národů nad nimi panují a jejich velikáni nad nimi užívají moc. Tak to ale mezi vámi nebude. Kdo by mezi vámi chtěl být veliký, ať se stane vašim služebníkem. Kdo by mezi vámi chtěl být první, ať je otrokem všech.

1.Petr 5,1-3(NBK)

Starší mezi vámi prosím jako váš spolustarší, svědek utrpení Kristových a účastník slávy, která bude zjevena: Paste Boží stádo, které je u vás, a bděte nad ním - ne z povinnosti, ale dobrovolně, jak se to Bohu líbí, ne kvůli prospěchu, ale nezištně. Nepanujte nad svěřeným stádem, ale jděte mu příkladem.

1.Tim 4,12(NBK)

...Naopak, buď pro věřící příkladem ve slovu i skutku, v lásce, víře a čistotě.

V těchto verších jsou ukázány dva principy vedení.

1. Světský způsob vládnutí je **panováním - uplatňováním moci**. Moc je dána postavením, úřadem, funkcí, je zde rozdělení na nadřízené a podřízené. Je zde vytvořena hierarchická struktura - pyramida od těch nejpodřízenějších zaměstnanců až k řediteli, od vojínů ke generálovi, od posledního politika k ministrům a premiérovi či prezidentovi, od poddaného ke králi, k císaři atd. Kde každý nadřízený vyžaduje od podřízeného poslušnost a loajalitu. Neuposlechnutí se trestá ztrátou místa, fyzickým či jiným potrestáním, vězením, někdy i smrtí. Takto vládnou vládcové. Ježíš jasně říká učedníkům: **Tak to, ale mezi vámi nebude.**

2. Způsob vedení církve je založen na úplně jiném základě, neboť jsme všichni bratři a mezi sourozenci není nikdo vyšší ani nižší, nikdo není důležitější než jiný. Každý z nás má nějaký dar od Boha, ale ty nás nečiní většími či menšími, nedostali jsme je za zásluhy, ale pro službu ostatním. Všichni jsme si rovni před Bohem. Bůh nikomu nenadržuje, nikdo není milovanější nebo nemá větší přízeň. Tuto větší přízeň, či nějaké „prestížnější“ postavení právě požadovali po Ježíši Jakub a Jan, synové Zebedeovi, když chtěli mít místo jeden po jeho levici a druhý po jeho pravici (Mk 10,35-37 (EP) *Přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, a řekli m: „Mistře, chtěli bychom, abys nám učinil, oč tě požádáme.“ Řekl jim: „Co chcete, abych vám učinil?“ Odpověděli mu: „Dej nám, abychom měli místo jeden po tvé pravici a druhý po levici v tvé slávě.“*). A právě na tuto žádost Ježíš reagoval, tím, že si zavolal všech dvanáct a řekl jim, že nemají usilovat o nějaké zvláštní postavení, o místo, které by je vyvýšilo nad ostatní, které by jim dalo nějaké upřednostnění, úctu, respekt. Ale pokud si chtějí získat respekt, pak jedině tím, že budou služebníky nebo přímo otroky všech. Tedy ne vládcí, ale zcela obráceně otroci! Apoštol Petr a Pavel zde říkají zcela zřetelně, že vedoucí **nemá panovat, ale má vést příkladem.**

Přes tato jasná slova Ježíše či apoštolů, o vedení v církvi, byly a stále jsou snahy panovat v církvi nad lidmi i jejich svědomím.

Římská církev

Prvotní církev se odchýlila od biblického vzoru v Písmu, když antiochijský biskup Ignatios (kolem roku 110) začal tvrdit a prosazovat, že biskup zaujímá svou autoritou Kristovo místo a

presbyterové jsou jako apoštolové a mají mu pomáhat a jsou mu přímo podřízeni. V tento okamžik změnil pojetí úřadu biskupa popsaného v Novém zákoně a dosavadní praxi prvních křesťanů, kde biskupové a presbyteri (starší) jsou termíny naprosto záměnné, vždy užívané v množném čísle. Tvrdil, že pokud budou všichni loajální vůči biskupovi a jeho vedení, lze se vyhnout nebezpečnému učení. Prohlašoval, že v církvi nikdo nesmí nic dělat bez biskupova souhlasu, vysluhovat Večeři Páně mohl jenom on či ten, koho pověřil. Bez jeho souhlasu se nemohl konat křest, ani nemohli křesťané uzavřít manželství atd. Sbor v Římě užíval termínu „biskup“ a „presbyteros“ záměně až do roku 140. Od této doby se však začala postupně budovat struktura moci od kněze, biskupa, arcibiskupa po papežství, které se datuje do doby kolem roku 600. Tento úřad se zcela odchýlil od Kristova pojetí vedení církve. Papežové a duchovenstvo se většinou zaměřili na získávání bohatství a moci. Duchovní, až na výjimky, zesvětštili, a mnozí papežové upadali do vyložených nemorálností. Přesně tak, jak to Písmo v Mk10,42 a 1.Petr 5,1-3 zapovídá. Papež si postupně nárokoval to, co patří jen Bohu. Označil se za „zástupce Boha na zemi“ s právem odpouštět hříchy, s tvrzením, že je svatý pro svůj úřad, i když žije nemorálně, že je neomylný atd. Určoval svým rozhodnutím, kdo bude spasen či zatracen, kdo bude vyloučen z církve či upálen. Mezi největší bludy papežů či církevních koncilů patří **představa, že je Bůh pověřil dozorem nad svědomím lidí a dal jim právo určovat (bez rozsuzování Písmem), co je kacířství, a trestat je.**

Historie je smutným důkazem toho, kam vede uplatňování domnělé moci jednoho křesťana nad druhým. Moci, kterou Bůh nikomu nedával a nedává. „*Propůjčení*“ této moci křesťanům pro ovládání jiných křesťanů považoval Jan Hus „*za myšlenku od ďábla vymyšlenou.*“

Náboženská svoboda se tak rodila velmi těžce a za cenu nesmírných obětí. Všichni, kdo se nechtěli vzdát svého poznání Boží pravdy, byli upáleni nebo museli uprchnout z dosahu papeže. Byly to statisíce umučených, upálených, popravených, exkomunikovaných a ozebračených lidí, kteří se raději rozhodli zemřít či odejít z vlasti, než pošlapat své svědomí před Bohem. Byli to Valdenští, Jan Viklef v Anglii, Mistr Jan Hus a Jeroným Pražský v Čechách, v Německu Martin Luther, ve Švýcarsku Zwingli a Farel, ve Francii Kalvín a mnoho dalších, kteří zasívali protestantství a chtěli reformovat „samospasitelnou církev“. Ta však jen vystupňovala své úsilí umlčet tyto „kacíře“, kteří odmítli odvolat své články, kterými zpochybnili moc papeže a jeho dogmata. Jednali podle svého přesvědčení, uchovali si čisté svědomí před Bohem i za cenu smrti, nepodřídili se koncilům nebo papežům, aby si zachránili časný život.

Martin Luther, když bránil své přesvědčení před císařem Karlem V. a koncilem ve Wormsu, prohlásil mimo jiné: „*Pokud jde o Boží slovo a víru, je každý křesťan právě tak dobrým soudcem jako papež, i kdyby měl podporu miliónů koncilů.*“ My, stejně jako Luther, máme rozsuzovat vše, co je nám předkládáno a jediným měřítkem je Boží slovo. Když Luther odjížděl z tohoto koncilu a očekával odsouzení napsal císaři dopis, v kterém vysvětloval, že jeho neochvějnost není žádná vzpoura. Mimo jiného v něm stálo:

„Bůh, jenž zkoumá srdce, je mým svědkem, že jsem hotov co nejochotněji uposlechnout Vaší Výsost, ač poctěn, či zneuctěn, ať živý, či umírající, ve všem bez výjimky, až na Boží slovo, kterým člověk žije. Jde-li však o věčné zájmy, Bůh si nepřeje, aby se člověk podřizoval člověku, neboť takové podřizování v duchovních věcech je vlastně uctívání, a to přísluší jedině Stvořiteli.“

Nikdo z reformátorů si nenárokoval žádnou moc. A přesto je lidé následovali i za cenu smrti, protože přinášeli skutečné evangelium. Všichni středověcí reformátoři, včetně

Komenského, shodně označili římskokatolický systém a papežství za Antikrista (ten kdo je proti Kristu nebo také ten, kdo se staví na jeho místo). Působení ducha Antikrista však neskončilo u papežství, ale projevuje se i dnes.

Přes tyto smutné zkušenosti v historii církve, se projevuje snaha o takové „malé“ papežství i v některých protestantských sborech, kdy vedoucí vyžadují podřízenost a poslušnost členů sobě jako Bohu a nepřipouští, že by se mohli mýlit, nepřipouští jakoukoliv kritiku a tvrdí, že jen jejich učení či výklad Písma je správný, kdy kázní či vylučují ty, kdo s nimi nesouhlasí, jako by zapomněli, proč byli protestanté pronásledováni, a že právě kvůli svobodě svědomí opustili římskokatolickou církev.

Kristus zná lidské srdce a jeho hříšné touhy po světských počtách, proto řekl jasné slovo proti **panování v církvi**. Bohužel se znovu a znovu do vedení některých sborů a církví dostávají lidé s touhou po uznání a moci, s touhou po předním postavení. Chtějí si tím často kompenzovat své nízké sebevědomí, jsou to vlastně lidé neuzdravení a neproměnění Kristem. Ti pak mají tendence vyžadovat poslušnost ostatních a snaží se nad nimi panovat. Vedou vždy boj proti těm, kdo by mohli ohrozit jejich postavení a domnělou moc. Svě spolupracovníky si vybírají ne podle obdarování, ale podle jejich loajality ke svému panování. Snaží se vždy všechny kontrolovat. Tak jako vládli „zástupci Boha na zemi“ již v minulosti (s podporou dogmat o neomylnosti, o moci, o jediném správném výkladu Písma), si i nyní tito vedoucí, pro podporu svého vládnutí, vždy vybírají učení o podřízenosti duchovním vůdcům, které vyhovuje jejich skrytým touhám. To, že taková učení jdou proti jasným slovům Pána Ježíše Krista a jsou tudíž falešná, stejně jako řada dřívějších dogmat jediné pravé církve, nevidí a ani nechtějí vidět. Uvěří bludům, že jim Bůh dává moc vládnout nad ostatními a začnou ji také uplatňovat, což vede k manipulaci a duchovnímu násilí. Pokud jsou nezbudovaní křesťané ustanoveni (díky své loajálnosti) do funkcí ve sboru s hierarchickým pojetím vedení, vede to u nich většinou k pocitu nadřazenosti a pádu do pýchy (1.Tim3,6 *Správce...Nesmí to být nováček, aby nadut pýchou neupadl do ďáblova odsouzení*).

Watchman Nee a Alan Vincent

V 60.letech minulého století přišlo, skrze knihu **Watchmana Nee „Duchovní autorita“** učení, které lze označit jako falešné, podporující vládnutí nad svědomím člověka. W. Nee je jinak uznávaný autor, a možná právě proto mnozí křesťané toto učení nekriticky přijímají. Učení této knihy je však veskrze tělesné a vede k uplatňování moci – vládnutí v církvi. Autor zde prezentuje učení o „delegovaných autoritách“ v církevních a rodinných vztazích. Jedná se o zneužívající, kontrolující autoritu. Podle W. Nee je ústředním bodem Bible autorita a poslušnost. Některé věci v této knížce jsou správné, např. požadavky na vedoucí, ale ty většinou vládychtiví vedoucí neberou tak vážně či je zcela ignorují.

Jen pro názornost několik tezí z této knížky :

- **Kdykoli se sejde několik bratří v Kristu, tu ihned nastupuje duchovní řád. Křesťanský pracovník by měl vědět kdo je nad ním... .Neměli bychom se příliš zaměstnávat a zaneprázdnňovat tím, co je správné a špatné, dobré nebo zlé, spíše bychom měli poznat , kdo je nad námi autoritou.... (str. 26 DA)**
- **Bůh si přeje, abychom poslouchali jím delegované autority stejně jako jeho samotného.(str. 27 DA)**

- **Kdykoli se člověk dotkne Boží delegované autority, dotýká se v tomto člověku Boha, hřešit proti delegované autoritě znamená hřešit proti Bohu. (str. 34 DA)**
- **Kdykoli člověk odporuje autoritě, Bůh ihned zasahuje svým soudem. Bůh strpí mnohé hříchy, ale nestrpí vzpouru... Hřích vzpoury je tudíž vážnější než kterýkoli jiný. (str. 40 DA)**
- **Církev existuje díky poslušnosti. Nebojí se slabých, ale bojí se vzpurných.(str.45 DA)**
- **Kdo odporuje autoritě, odporuje Bohu, a ti kteří odporují, přivozují na sebe soud. Není možné, aby po rebelii nenásledoval soud. Důsledkem odporování autoritě je soud. (str. 61 DA)**
- **Zda člověk v autoritě má pravdu či nikoli, to se nás netýká, neboť je přímo odpovědný Bohu. Poslušný člověk potřebuje jen poslouchat, Pán nás nebude činit odpovědnými za mylnou poslušnost, ale povolá k zodpovědnosti autoritu, zodpovědnou za tento mylný čin. Nepodřízení je vzpoura, a za ní se musí člověk zodpovídat. (str. 69-70 DA)**
- **Nikdo nemůže očekávat, že získá světlo přímo od Pána, jestliže je odmítá od delegované autority.(str.71 DA)**
- **Kdo nemá rád Božího zástupce, nemá rád ani samotného Boha (str. 72 DA)**
- **Celý Nový zákon podporuje delegovanou autoritu.(str. 72 DA)**
- **Kdo je obdarován, má službu, a kdo má službu, má autoritu. Služba, kterou Bůh ustanovuje, představuje autoritu, nikdo ji nemá odmítat. Většina lidí si přeje přímou Boží autoritu, avšak Bůh jedná tak, že ustanovuje autoritu nepřímou neboli delegovanou, a chce, abychom ji poslouchali. Skrze ni máme naplňovat své duchovní potřeby. (str. 81 DA)**
- **Boží království začíná tam, kde je naprostá poslušnost Bohu (a tím i delegované autoritě), zde není místa pro vlastní názory, argumenty, námitky, reptání. Na tento slavný den čeká Bůh od stvoření světa. I když má Bůh svého prvorozeného Syna, který je prvotinou poslušnosti, čeká na mnohé syny, aby byli jako Prvorozený. (str. 102 DA)**
- **At' přijdeš kamkoli, tvou první otázkou musí být: Koho mám poslouchat, komu mám naslouchat? Křesťan by měl mít dva smysly: jeden pro hřích a druhý pro autoritu. I když dva bratři se spolu radí a každý může vyslovit svůj názor, pouze jeden učiní konečné rozhodnutí... I mezi staršími a apoštoly bylo určité pořadí. Někteří apoštolové jsou větší, někteří menší. Každý potřebuje vědět, kde stojí. Jaké pěkné svědectví, a jaký krásný obraz! (str. 68 DA)**
- **Každý se domnívá, že je schopen rozlišit dobré od zlého a posoudit, co je správné a nebo špatné. To je bláznovství pádu. Od takového klamu potřebujeme být osvobozeni, poněvadž tu nejde o nic jiného než vzpouru. (str. 26 DA)**
- **Dnes základní nesnáze s námi lidmi je v tom, že dosud žijeme pod principem poznání dobrého a zlého, pod mocí rozumu. (str. 92 DA)**
- **Je zajisté pravda, že abychom mohli následovat Pána, musíme dát výhost očím svého lidského rozumu. Co vládne našemu životu? Je to rozum nebo autorita? Osvítí-li člověka Pán, je oslepen světlem a jeho rozum jde stranou. (str. 91 DA).**

W. Nee ve své knize tvrdí, že s přijetím úřadu-služby-funkce (velmi podobně jako v katolické církvi) Bůh dává člověku moc. A tohoto člověka („delegovanou autoritu“) ostatní členové církve musí bezpodmínečně poslouchat, stejně jako Boha. To co říká „delegovaná autorita“ je stejné, jako by to řekl Bůh. Pokud tak neučiníme, jsme ve vzpouře a Bůh nás potrestá. Dále tvrdí, že my nemáme rozsuzovat, co nám je předkládáno, máme jen slepě poslouchat. Rozum máme dát stranou a nezkoumat co je dobré a co zlé, či zda má člověk

v autoritě pravdu nebo ne. Jinými slovy: Bůh, podle W. Nee, nevyžaduje naší plnou zodpovědnost za naše činy, ale vyžaduje naší slepou poslušnost. Za mylnou poslušnost nás prý nebude Pán činit zodpovědnými, ale k zodpovědnosti povolá zodpovědnou autoritu. Dokonce tvrdí, že pokud se autorita zmýlí, Bůh nás prý jen zkouší, zda jsme poslušní a loajální. Případné selhání autority se má mlčky, beze slova přejít. Je naprosto nepřípustná korekce „zdola“, to je chápáno jako oponování autoritě, které Bůh ihned ztrestá, (což je dokladováno starozákonným příběhem Korachovců).

Jak ďábelské učení! Je velký omyl, myslet si, že za moje činy bude zodpovídat můj starší či pastor, podle kterých jsem jednal. Každý bude stát před Bohem sám za sebe (Řím 14,12 (EP) *Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu*), odpovědnost je nepřevoditelná (Gal 6,5 *Každý bude odpovídat sám za sebe* , a protože máme Písmo, každý křesťan má možnost a **povinnost** rozsuzovat to, co je mu předkládáno k věření či konání. Apoštol Pavel říká, *všechno zkoumejte a dobrého se držte, zlého se chraňte v každé podobě* (1.Tes 5,21). Nabádal křesťany na mnoha místech v Písmu, aby se nenechali svést falešným učením, falešnými učiteli. Dokonce zde varuje, *ale kdybychom i my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium, než to které jsme vám zvěštovali, budiž proklet* (Gal 1,8 EP). To nemohou udělat jinak, než tím, že pečlivě rozsuzují jako Berojští (Skut 17,11), zda to co jim je předkládáno odpovídá Písmu, protože ono je jediným měřítkem.

Vedoucí (pastýři) jsou odpovědní **za svou službu**, tj. vedení lidí ke spoléhání na Krista, za to, zda přináší zdravé učení, za svůj osobní příkladný život, **ne za nás**, jak si někteří mylně vykládají. Oni budou skládat účty ze své služby. Žid 13,17 (NBK,GNB,BHD). Nemohou být odpovědní za jednání druhých, a také nejsou jejich soudci. Jsou stejně nedokonalí, jako ostatní a potřebují Kristovu krev k očišťování, jako kdokoliv jiný. Nejsou bez chyb a neomylní, ale potřebují korekce od jiných křesťanů. Bohužel, W. Nee toto překrucováním Písma popírá. Neustálým opakováním tezí o nedotknutelnosti delegované autority zastrašuje lidi, kteří se dostávají do situací, kdy jim něco říká „delegovaná autorita“, a něco jiného jejich vlastní svědomí. To pak způsobuje rozpolcení člověka, kdy se učí potlačit své svědomí a přijmout vidění světa tak, jak mu to předkládá „delegovaná autorita“. Musí přitom popírat své poznání, rozum, emoce, a to ho deformuje. Bůh člověka stvořil se svědomím, rozumem a city a takovéto jednání z něho dělá jen poslušnou loutku, způsobuje zranění, obavy, strach, nejistotu, či vnitřní hněv a celkově poškozuje vztahy mezi křesťany. Nakonec vede ke zcela zkreslenému vidění Boha, který trestá naší nepodřízenost „delegovaným autoritám“. Bůh zjevený v Ježíši Kristu je ale milující, milosrdný, odpouštějící a usiluje o vztah s člověkem založený na svobodě, úctě a důvěře, a nikoli na slepé poslušnosti nějakého člověka. Nečíhá na to, až si někdo dovolí na základě svého poznání Písma a svědomí nesouhlasit s „delegovanou autoritou“, aby takového křesťana ztrestal. Takto Ježíš nikdy nejednal a nikdy toto neučil. Jenom ďábel se pokouší ukrást Božím dětem svobodu v Kristu a manipulovat strachem z „Božích trestů“ ve formě různých pohrom, které dle očekávání „delegovaných autorit“ mají stihnout „neposlušné“. Bůh vidí do srdce a ten kdo má čisté motivy a usiluje o lásku, kdo hledá Pravdu, ten se nemusí bát. Kdo však očekává, že bratra v Kristu postihne nějaké neštěstí za to, že jedná dle svého svědomí, se chová velmi podobně jako ten, kdo druhé proklíná.

W. Nee dokazuje na starozákonním příběhu Saula a Davida, že máme ctít autoritu. Saul zhrěšil a Bůh pomazal za krále Davida. Saul však usiloval o život Davidovi a ten, ač měl příležitost Saula zabít, neudělal to, protože ctil jeho autoritu, jak tvrdí W. Nee.

Izraelský král však, ve starozákonní době, byl z dnešního pohledu představitel jak světské moci tak duchovní vládcy, protože mu Hospodin dal svého Ducha. Toho tehdy dával jen jednotlivým lidem – králům, prorokům, vůdcům, kteří měli vést izraelský národ. Jen k nim Bůh mluvil a jen oni mohli slyšet jeho hlas. Bůh bez těchto prostředníků k izraelskému lidu nemluvil. Po Letnicích však byl dán Duch svatý všem křesťanům. Je zde úplně jiná situace.

V Janovi 7,38-39(EP) je napsáno a na mnoha dalších místech Písma je potvrzeno:

Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra, jak praví Písmo. To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven.

např. Sk 2,38(EP)

Obráťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť toto zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.

Zaslíbení Ducha svatého platí pro každého, kdo se obrátil, pro každého novozákonního křesťana po jeho vylití o Letnicích. Není výsadou vedoucích, k uplatňování jejich moci jako ve starozákonní době. W. Nee ztotožňuje „delegovanou autoritu“ v křesťanské církvi s pomazaným králem a ostatní ji mají poslouchat a ctít, úplně pomíjí fakt, že křesťané jsou **královské kněžstvo** právě kvůli tomu, že mají Ducha svatého. Každý křesťan může vnímat Boží vedení, ke každému Bůh mluví a každý křesťan, bez prostředníka, může znát Boží vůli pro svůj život. Naopak, kdokoli by hledal Boží vůli tak, že by se ptal „autorit“, co má dělat, věřil by v rozhodnutí „nadřazeného“, spoléhal by se na člověka! Takovému spoléhání na člověka, který je omylný, není správné. Jak praví Písmo: **Proklet, buď muž, který doufá v člověka, opírá se o pouhé tělo a srdcem se odvrací od Hospodina. Bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Jer 1,5-6(EP).** *Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v člověka. Žalm 118,8(BK).*

Přesto někteří lidé v církvi slibují poslušnost a věrnost vedoucímu sboru místo Kristu, protože jsou svedeni učením, které jim tvrdí, že vedoucího mají vnímat jako neomylného Krista. Ostatní křesťané, podle W. Nee, tedy buď nemají Ducha svatého nebo ho mají nějak méně než „delegovaná autorita“, protože jen ta má ten správný vhled do života „obyčejného“ křesťana. Ten nemá posuzovat, co mu autorita říká, má jen slepě poslouchat. Podle tezí W. Nee by všichni reformátoři byli vzpurníci a rebelové, protože se vzepřeli „nadřazeným“, zpochybnili jejich moc a vybízeli k rozsuzování Písmem všeho, co je jim předkládáno.

V předkládaném příběhu Saula a Davida je vidět něco jiného, než se snaží W. Nee dokázat. Král Saul zhřešil, tím, že v rozporu s Božím příkazem nezabil všechny nepřátele a vzal si část kořisti. Bůh, skrze proroka Samuele, řekl Saulovi, že ho za to zavrhl, a odebral mu svého Ducha. Už nebyl Božím pomazaným králem. Přestal být duchovním vůdcem, byl už jen světským králem. Od tohoto okamžiku již Bůh k němu nemluvil, Saul už pak neznal Boží vůli, a přestože byl dál králem, byl už však jenom svévolným vládcem a páchal mnoho zla. Jen proto, že kněz Achímelek dal Davidovi jídlo na cestu a meč Goliáše, dal povraždit nejen Achímeleka a kněžstvo v Nóbu, ale i celé město...

David však rozhodně nebyl Saulovi poslušný, jak tvrdí W. Nee! Kdyby to tak bylo, neprchal by před Saulem a nechal by se zabít. On však naopak shromáždil všechny, kdo byli pronásledováni a vybudoval z nich budoucí slavné Davidovo vojsko. To rozhodně nebyl akt poslušnosti a podřízenosti. David Saula nezabil, i když dvakrát snadno mohl, a to zřejmě kvůli svému svědomí, protože by se dopustil vraždy na nyní už „nepomazaném“ králi. Znal samozřejmě Boží přikázání „nezabiješ“ a nechtěl ho přestoupit.

Toto místo o zavržení krále Saula, je zajímavé také z jiného pohledu. Přesně toto místo použil Jan Hus v Kostnici roku 1415, když obhajoval, kromě jiného, své výroky z traktátu Proti mistru Štěpánu Pálčovi před koncilem s preláty, arcibiskupy, kardinály, papeži i císařem Zikmundem a světskou šlechtou tehdejšího světa. Hus řekl: *Kdo jest v smrtelném hříchu není hodně králem před Bohem.* Tato slova eticky diskvalifikovala všechny, kteří si zakládali na své moci, brali to jako útok na sebe, na svojí moc, protože svévolně hřešili. Od této chvíle císař Zikmund usiloval o smrt Jana Husa. Tato slova se však týkala i duchovenstva. V dogmatech katolické církve bylo totiž i dogma, že vysluhování svátostí nezávisí na morální bezúhonnosti kněze. Kněz mohl smilnit, krást a žít hříšný život a stále byl pro svůj úřad svatý. Na to Hus poukázal a chtěl, aby si to uvědomili a žili *hodně* (opravdově, řádně, správně) před Bohem. Tato slova jejich pýcha už neunesla, a proto takový „kacíř“ musel být exkomunikován a musel zemřít.

V novozákonní době, když kdokoli ve vedení církve zhřeší, může dál vykonávat svojí službu, ale jen za jediné podmínky, že činí skutečné pokání - přizná své selhání, lituje toho, co způsobil, napraví to, a požádá o odpuštění a teprve pak mu ostatní mohou dát znovu důvěru. Tím, že je požádá o odpuštění, vydává se na milost či nemilost těm, kterým ublížil a přitom si nemůže odpuštění nárokovat. Tomuto vydání se ostatním, se však vedoucí, kteří si zakládají na svém postavení, zásadně vyhýbají. Jejich pýcha jim v tom brání. Bojí se, že by ztratili svojí „autoritu.“ Opak je pravdou, respekt ztratí, pokud hřích nevyznají, nečiní z něho pokání, ale zakrývají ho či popírají.

Tady je další místo v učení W. Nee, které jde proti Kristovu evangeliu. W. Nee vůbec nepřipouští, že by se „delegovaná autorita“ měla omlouvat, dokonce říká, že se nemá obhajovat, protože už tím, když se obhajuje, ztrácí svou „autoritu.“ Ostatní nemají poukazovat na selhání „delegované autority“, tak se má projevit jejich podřízenost. Vskutku satanská lež!

My máme vyznávat hříchy, aby nám bylo odpuštěno! - 1.Jan 1,8-10(NBK)

Říkáme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe a není v nás pravda.. Když ale své hříchy vyznáváme, Bůh je věrný a spravedlivý- odpustí nám naše hříchy a očistí nás od každé nepravosti. Říkáme-li, že jsme nehřešili, děláme z něj lháře a jeho slovo v nás není.

Učení Watchmana Nee je v mnoha bodech velmi podobné či totožné se zákony **Řádu jezuitů (Tovaryšstva Ježíšova)**. Smutně proslulého řádu, který si vytýčil za cíl kromě jiného vymýtit kacířství, které církve viděla v luterství a kalvínství. Všichni jezuité byli spojeni vědomím, že jejich základní a nejdůležitější povinností je poslušnost představeným. Nikdy nesměli zapochybovat o tom, že příkaz nadřízených je správný. Tento řád se od ostatních řádů odlišoval jedním „slibem navíc“, členové se zavázali, že budou poslouchat papeže a generála řádu ve všem, co jim nařídí. To se papeži velmi líbilo, a muže tohoto řádu „vyzbrojil“ největší možnou pravomocí. Zakladatelem a prvním generálem této polovojenské organizace byl Ignác Loyola, který se díky mystickým „viděním“ a „slyšením“ rozhodl stát se svatým. Zavedl tzv. Duchovní cvičení, která měla účastníka přivést k pravé poslušnosti. Nitro toho, kdo absolvuje tato cvičení, je pomalu převáděno na úkol potlačovat svou vlastní vnitřní svobodu ducha, duše a těla a stále více se poddávat poslušnosti, která k pak vrcholí úplným pohřbením sama sebe. Pro jezuitu, bez rozdílu v postavení, platilo, že prvořadou ctností je poslušnost. Jezuita nesměl ve svém nadřízeném vidět omylného člověka, ale přímo, dokonalého a neomylného Krista (velmi podobně to vyžaduje i Watchmann Nee ve svém učení). Kontrola každého člena řádu byla absolutní. Byla vypracována obsáhlá pravidla pro

tuto kontrolu a despotické panování generála. Jezuitský řád byl schválen roku 1540. Řád se snažil ze svých učedníků vytvořit organizaci totálních robotů, schopných a ochotných vykonat sebehroznější a sebefantastičtější rozkaz, nad kterým nesměli uvažovat. To je reálná ukázka toho, kam až může vést učení o nadřizenosti a podřizenosti v církvi. U nás jezuité „vynikali“ zvláště v pronásledování Moravských bratří, kteří se nechtěli vzdát víry svých otců – Jednoty Bratrské a přestoupit do římskokatolické církve. Především kvůli této nesvobodě opouštěli Moravští bratři českou zem, své příbuzné, své domy a pole.

Další falešné učení, které je propagováno v některých současných sborech, a které jde proti Kristovým slovům o vládnutí, je věrouka **Alana Vincenta**, kterou prezentoval ve své knížce **Autorita** (v ČR překlad Vydavatelství Juda Mělník r. 2008).

Falešní učitelé často vytrhují určité texty Písma ze souvislosti a uvádějí třeba polovinu jednoho verše, aby jím doložili své tvrzení - přičemž druhá část verše již nevyhovuje tomuto tvrzení – jen proto, aby obhájili falešné učení. Podepírají určité teorie překrucováním Písma. Ignorují verše, které nepodporují nebo jsou přímo v protikladu s předkládanou konstrukcí....

Podrobněji si ukážeme, jak A.Vincent manipuluje s Písmem. Například, pro základ své věrouky o „nadřizených autoritách“ v církvi si vzal Římanům 13,1-5. Tyto verše z části uvádí i na titulní stránce své brožurky **Autorita**.

V Římanům 13.kapitole (NBK) je napsáno:

Každý ať se podřizuje vládnoucí moci. Veškerá moc je totiž od Boha, takže současné vlády jsou zřízeny od Boha. Kdo odmítá vládu, bouří se tedy proti Božím nařízením, a vzbuřence čeká jistý trest. Vládcové přece nejsou postrachem pro ty, kdo konají dobro, ale zlo. Chceš se nebát vlády? Konej dobro a vláda tě pochválí, je přece Božím služebníkem pro tvé dobro. Pácháš-li však zlo, boj se! Vláda netřímá meč nadarmo, je přece Božím služebníkem, jenž po zásluze trestá pachatele zla. Proto se musíme podřizovat - nejen kvůli hrozbě trestu, ale i kvůli svědomí. A.Vincent používá překlad, kde se „vládnoucí moc“ překládá jako „nadřizená autorita“, a v rozporu s kontextem vztahuje tuto část Písma na církve a na podřizování členů církve „vůdcům“ tedy pastorům a starším. Tyto verše se však v žádném případě netýkají způsobu vedení církve, a proto A.Vincent už neuvádí pokračování tohoto místa v Písmu ....*Proto také platíte daně, vždyť to jsou Boží služebníci a pilně se věnují své práci. Každému dávejte, co jste povinni, komu daň, tomu daň, komu clo, tomu clo, komu vážnost, tomu vážnost, komu čest, tomu čest....*, z kterého je zcela zřejmé, že se nejedná o představitele církve, ale světské moci. Apoštol Pavel zde píše o tom, jaký máme mít vztah ke světské vládní moci (v kralické Bibli „vrchnosti“).

V současnosti nemáme v našem státě krále či císaře, nýbrž demokratickou vládu – ta představuje „vrchnost“ či „vládnoucí moc.“ Moc vlády je rozdělena na zákonodárnou, soudní a výkonnou. Zákonodárnou moc vykonává parlament, výkonnou moc má prezident a vláda. Soudní moc vykonávají soudy a státní zastupitelství, když v zájmu státu dbají na dodržování zákonů. V těchto verších se tedy říká, že máme dodržovat zákony republiky, a pokud je nebudeme dodržovat, budeme potrestáni. Avšak máme dodržovat zákony nejen kvůli hrozbě trestu, ale také kvůli svědomí před Bohem. Stát vybírá daně, aby zajistil tuto svojí vládu – dodržování zákonů, vymahatelnost práva pro ochranu svých bezúhonných občanů. Protože Bůh miluje spravedlnost a právo, jsou vykonavatelé světské spravedlnosti také Boží služebníci. My máme tedy dodržovat zákony, platit daně a clo a mít respekt před představiteli této moci.

Totéž je napsáno v 1.Petr 2,13-17(NBK).

Kvůli Pánu se podřizujte veškerému lidskému zřízení, ať už císaři jakožto hlavě státu nebo těm, které pověřil trestat zločince a odměňovat ty, kdo jednají dobře. Vždyť Boží vůle je, abyste svým dobrým jednáním umlčovali hloupé řeči nevědomých. Žijte jako svobodní lidé, ne ovšem jako ti, kdo údajnou svobodou zastírají vlastní špatnost, ale jako Boží služebníci. Všechny ctěte, sourozence milujte, před Bohem mějte bázeň, k císaři úctu.

To samé říká apoštol Pavel v Tit 3,1-3(NBK):

Připomínej jim, ať se poslušně podřizují vládcům a vrchnostem, ať jsou připraveni konat dobro, ať o nikom nemluví zle, ať jsou snášenliví, laskaví a vůči všem lidem ať vždy prokazují vlídnost.

Místo v Písmu, kde nás apoštol Pavel a Petr vyzývají, abychom dodržovali zákony země a žili bezúhonný život, poslouchali světskou vrchnost, používá A.Vincent k zavedení "řádu", v církvi. Ani ve středověku si nedovolila římskokatolická církev vztahovat tyto verše na církev, ale arcibiskupové se podřizovali králům a papežové císařům, (i když později někteří usilovali o nadvládu i nad světskými vládci).

Tyto verše jsou tedy pro vedení církve nepoužitelné. Tím padá i další navázaná konstrukce o 7 stupních autority, kterou A.Vincent sestavil, protože jí chybí základ. Následující věrouka je plná překrucování písma.

A.Vincent, nám tím, že vztahuje tuto „nadřizenou autoritu“ na církev místo na *vládní moc* státu, podsouvá svojí představu, že v církvi je hierarchie autorit a my máme rozpoznat tu nám nadřizenou, kterou máme poslouchat (str.12). K tomu, aby nám bylo jasné, kdo je vyšší a kdo je nižší autorita, a my neposlouchali nesprávně nižší autoritu, A.Vincent sestavil 7 stupňový žebříček autorit v církvi :

1. Boží vládní autorita
2. Autorita Božího Slova
3. Autorita svědomí
4. Delegovaná autorita
5. Smluvně ustanovená autorita
6. Autorita cti
7. Funkční autorita

Podle tohoto rozdělení autorit je Ježíš (jakožto nejvyšší z delegovaných autorit dle A.V.), až jako 4. autorita po autoritě svědomí (3.), autoritě Božího Slova (2.) a Boží vládní autoritě (1.). Přitom Ježíš je sám Bůh a hlava církve. Z toho je vidět, že Ježíš u A.Vincenta není Bůh, jak je napsáno v Janově evangeliu (Jan 1,1-14). *Slovo na počátku, které bylo Bůh, ... se stalo tělem a přebývalo mezi námi.*

U autority cti (str.22), která je na 6. místě v žebříčku, použil verš Ef 6,2-3(NBK): *Cti svého otce a matku svou, je přece jediné přikázání, které má zaslíbení, aby se ti dobře vedlo, a abys byl dlouho živ na zemi, ...* Na tomto místě A.Vincent vynechal 1.verš: *Děti, poslouvejte své rodiče, protože to je spravedlivé před Bohem.*

Z tohoto verše A.V. vyvozuje, že máme ctít rodiče a to nejen tělesné, ale i duchovní. Když je nebudeme poslouchat, bez ohledu na to, zda jednají správně či špatně, zaplatíme cenu prokletí. Není zde zcela zřejmé, kdo to jsou duchovní rodiče. Asi předpokládá nějakého vedoucího (autoritu) a nás ostatní pasuje do role věčného dítěte. Každopádně však přidává do Písma něco, co tam není. Ctít otce rozšiřuje i na otce sboru a starší, poslěze na proroky a apoštoly. Názorná ukázka kam až se dá dojít z verše: *Děti poslouvejte své rodiče...*

A.Vincent ještě připojuje výstrahu, pokud nebudeme ctít tyto duchovní rodiče (a to i finančně), nebude požehnání. To se snaží potvrdit veršem Mk 6,5(EP): *A nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je.* Tady A.V. tvrdí, že ostatní Ježíš neuzdravil kvůli neúctě. Nepřipojil však další verš, který to vysvětluje: *Mk 6,6(EP): A podivil se jejich nevěře.* Z toho je však jasně vidět, že příčinou toho, že zde nebylo mnoho lidí uzdraveno, byla jejich nevíra. To potvrzuje i místo z Mt 13,58(EP) které také popisuje tuto událost: *A neučinil tam mnoho mocných činů pro jejich nevěru.* Protože nevěřili, že by tesařský syn měl moc uzdravit, *a byl jim kamenem úrazu.* Z toho lze spíše usoudit, že pro uzdravení k Ježíši přišlo jen několik málo lidí.

A.Vincent vysvětluje, proč nevidíme zázraky v ČR. Bůh prý ještě neposlal žádné proroky a apoštoly z toho důvodu, protože bychom je neuznali a nectili. Velmi zvláštní úvaha. Jinými slovy: Bůh ví dopředu, že je neuznáme, proto nám je ani neposílá. Velmi podobných vysvětlení proč, co a jak Bůh udělal se dopouštěl i W.Nee, nějak oba zapomněli, že myšlení Boží není jako myšlení naše a pokoušet se vysvětlit Boží myšlení nám není dáno.

A.Vincent dále uvádí (str.23) verš Mt 10,41(NBK). Přidáme ještě verš předcházející Mt 10,40 a následující Mt10,42, aby zde byl zřejmý kontext:

Kdo vás přijímá, ten přijímá mě, a kdo přijímá mě, přijímá Toho, který mě poslal. Kdo přijímá proroka jakožto proroka, dostane odplatu proroka. Kdo přijímá spravedlivého jakožto spravedlivého, dostane odplatu spravedlivého. Kdo by třeba jen podal pohár studené vody jednomu z těchto maličkých, protože to je můj učeďník, amen, říkám vám, nepřijde o svou odplatu.

A.Vincent z tohoto místa v Písmu „rozvine“ až neuvěřitelnou věrouku :

Když ctíme proroka jako proroka, přijmeme odměnu proroka. Takže míra odměny je úměrná k míře cti. Pokud tyto služebníky ctíš jako dar pro sbor, uznáš jejich autoritu a podřídíš se jí, pak proudí požehnání. Protikladem je pochopitelně neúcta, postoj, který odmítá radostnou úctu k těmto lidem. Nesklání se před autoritou, ale chce se jí vyrovnat a tím ji shazuje. Říká se tomu rovnostářství – pokřik francouzské revoluce, složený ze tří slov: volnost, rovnost, bratrství. Říkám vám, tento pokřik je v Božích očích kletbou.

Opět tady vidím překrucování Písma. Zaměňuje slovo přijímat za ctít, jakoby se nechumelilo. Smysl těchto veršů je úplně jiný než jak ho rozvíjí A.Vincent. Tato slova řekl Ježíš na závěr svých pokynů 12 učeďníkům před jejich vysláním do izraelských měst, když jim dal moc nad nečistými duchy a k uzdravování každé nemoci. Na jejich cestě měli ohlašovat: Nebeské království se přiblížilo. Měli nemocné uzdravovat, mrtvé křísit, malomocné očišťovat, démony vymítat, zdarma dostali, zdarma měli dát. Pak následovala proroctví o útrapách, které je budou provázet na této cestě. Ježíš tady říká, že tak jak se lidé budou k učeďníkům chovat, tak se bude on chovat k nim . Kdo je přijme a poslouží jim, bude mít odplatu.

Proroctví je slovo Boha pro jednotlivce či společenství, příp. národ a my ho máme rozsuzovat. Samo proroctví neuzdravuje ani nečiní zázraky, ale Bůh posílá nadpřirozenou informaci. Ctít a vyvyšovat máme Boha, jako toho, kdo posílá proroctví, ne člověka, který je jen nádoba příp.potrubi, kudy přichází slovo od Boha. Máme být uctíví ke každému člověku (1.Pt 2,17 (EP) *Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.*) bez ohledu na to, zda je ve světě či církvi, a uctívat máme Stvořitele. Rovnost bratří v Kristu není žádná kletba, ale požadavek Ježíše! Všichni jsme přijali stejnou milost (nezasloužené odpuštění hříchů), přijali jsme jednoho Pána a Bůh nám dal stejného Ducha svatého. Úctu a pokoru si máme prokazovat navzájem.

Mt 23,8-12 (EP)

Vy však nedávejte si říkat Mistře, jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři. A nikomu na zemi nedávejte jméno Otec, jediný je váš Otec, ten nebeský. Ani si nedávejte říkat Učiteli, váš učitel je jeden, Kristus. Kdo je z vás největší, bude váš služebník. Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.

1Petr 5,5 (EP)

...Všichni se oblecete v pokoru jeden vůči druhému... (v Kralické bibli - a všichni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou uvnitř se ozdobte, Bůh zajisté pyšným se protíví, ale pokorným dává milost).

Fil 2,2-5(EP)

Dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe, každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši.

Duchovní dary, jejímž nositelům A.Vincent říká autority funkční (7.), jsou pod autoritou vůdčí, čili instituční. Takže i nejmocnější (kdo to je ?) prorok na světě, **pokud má slovo od Boha, nesmí promluvit, pokud mu to vedoucí nedovolí!!** Takto učí A.Vincent.

A takto to říká apoštol Pavel v 1.Kor 14,29-31(NBK):

*Proroci ať mluví dva nebo tři a ostatní ať rozszuzují. Dostane-li zjevení někdo jiný z přítomných, pak ať ten první mlčí. Můžete přece jeden po druhém **prorokovat všichni**, aby se všem dostalo poučení a povzbuzení.*

Nikde tady není, že by se měl prorok ptát vedoucího, zda smí promluvit. Apoštol tu nabádá naopak k tomu, aby tu byl dán prostor pro všechny, kdo mají zjevení a ostatní ve shromáždění to mají rozszuzovat.

Dovolím si poznamenat, že podle Písma je každému dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu (1.Kor 12,7). Proč by měl být někdo úctyhodnější než druhý podle toho jaký dar mu dal Bůh? Vždyť je to dar (nezasloužený) a má sloužit ke společnému užitku a ne k vytváření hierarchií autorit. Kdyby Ježíš opravdu chtěl, abychom měli hierarchii autorit tak, jak to prezentuje A.Vincent, určitě by nám to řekl a bylo by to v souladu s ostatním Písmem. A to tady zcela určitě není.

V kapitole **Hlava ramena - vedení v Božím království** A.Vincent učí, že **moc k ničení skutků nepřítelů, a ke sklizni mocné úrody dá Bůh, když bude správné vedení církve a také vedení v rodinách**. Říká (str.32), že církev se **potřebuje dostat do správného řádu ve vedení, aby mohla přijít Boží moc, a pak také Bůh vylije své pomazání na tento řád**. Dále tvrdí, že je **potřeba ustanovit vládu s vůdcem, že každá opravdová, Bohem ustanovená vláda má ve svém středu vůdce** (str. 35). Snaží se dokázat, že i u Boží trojice je Otec vůdce, Ježíš a Duch svatý mají **jen vládní autoritu, tzn. že jsou o něco níže**.

Jinými slovy říká, že moc a pomazání přijde, jen když bude správná struktura církve. Jak je tato představa scestná! Přímou odporuje Božímu slovu. Bůh hledá víru u člověka, jediné skrze ní se dějí zázraky, jak můžeme vidět z Písma. Vírou jsme spaseni, vírou přijímáme uzdravení, nikdy nepřijde moc skrze strukturu církve. Bez víry se nemůžeme zalíbit Bohu. Naopak lidské struktury většinou omezují působení Božího ducha. Historie je toho důkazem.

A.Vincent se pokouší krkolomnými konstrukcemi dokázat, že bez vůdce nemůže přijít moc a pomazání. Hledá vůdce i mezi apoštoly.

Na str. 36 A. Vincent tvrdí, že vůdcem 12 apoštolů byl zcela jasně Jakub. Petr nebyl vůdcem - hlavou, ale pouze Jakub. Píše: **Ve skutcích v 15.kapitole to byl Jakub, kdo vynesl soud, a byl to Jakub, kterému Petr podal zprávu. Za Jakubem také přijel Pavel, aby se podřídil jeho evangeliu. V celé knize Skutků vidíme, že Jakub vystupuje jako hlavní vedoucí pluralitní vlády, kterou zastupovali apoštolové společně se staršími.** A.V. tak vyvozuje, že mezi apoštoly nebyla žádná rovnocennost.

Tento výklad však nemá reálný základ v Písmu a je jen přáním A.Vincenta. Zkusme si přečíst, co v této pasáži Písma je vlastně napsáno :

Sk15.1-22(EP)

Tu přišli do Antiochie někteří lidé z Judska a začali bratry učit: "Nepřijmete-li obřízku, jak to předepisuje Mojžíšův zákon, nemůžete být spaseni." Pavel a Barnabáš s tím nesouhlasili a dostali se s nimi do sporu, proto bylo rozhodnuto, aby ti dva a ještě někteří jiní z Antiochie šli do Jeruzaléma a předložili tuto otázku apoštolům a starším. Církev je tedy vyslala na cestu a oni šli přes Fénicii a Samařsko a všude k velké radosti bratří vyprávěli, jak se i pohané obracejí k víře. Když přišli do Jeruzaléma, byli přijati církví, apoštoly a staršími a vypravovali jim, jak je Bůh ve všem vedl. Tu povstali někteří bratří z farizeů a prohlásili: "Pohané musí přijmout obřízku a musí se jim nařídít, by zachovávali Mojžíšův zákon." Apoštolové a starší se tedy sešli, aby celou tu věc uvážili. Když došlo k velké rozepři, povstal Petr a promluvil k nim: "Dobře víte, bratří, že si mě Bůh hned na začátku mezi vámi vyvolil, aby ode mne pohané uslyšeli slovo evangelia a uvěřili. A sám Bůh, jenž zná lidská srdce, se za ně postavil: Dal jim Ducha svatého tak jako nám a neučinil žádného rozdílu mezi námi a jimi, protože jejich srdce očistil vírou. Proč tedy nyní pokoušíte Boha a chcete vložit na učedníky břemeno, které nemohli unést ani naši otcové ani my! Věříme přece, že jsme stejně jako oni spaseni milostí Pána Ježíše." A když Barnabáš a Pavel začali vypravovat, jaká znamení a divy činil Bůh skrze ně mezi pohany, všichni ve shromáždění zmlkli a poslouchali. Když domluvili, ujal se slova Jakub a řekl: "Bratří, slyšte mne! Šimon vypravoval, jak Bůh poprvé projevil pohanům svou milost a povolal si z nich svůj lid. S tím se shodují i slova proroků, neboť je psáno: L1,68. Proto já soudím, abychom nedělali potíže pohanům, kteří se obracejí k Bohu, ale jen jim napsali, aby se vyhýbali všemu, co přišlo do styku s pohanskou bohoslužbou, aby nežili ve smilstvu, aby nejedli maso zvířat, která nebyla zbavena krve a aby nepožívali krev. Vždyť Mojžíš má odedávna po městech své kazatele, kteří čtou jeho Zákon v synagogách každou sobotu. Tu se apoštolové a starší za souhlasu celé církve rozhodli, že ze svého středu vyvolí dva muže a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie.

Jakub se zde pouze ujal slova po Petrovi, Pavlovi a Barnabášovi. Nic víc, nic míň. Z toho žádné vůdcovství nelze vyvozovat. Před ním mluvili jiní apoštolové a také to neznamená, že byli vůdcové. *Proto já soudím, abychom nedělali potíže pohanům...* Neznamená nic jiného než, že navrhuje, aby nedělali potíže pohanům. Nikoho zde Jakub nesoudil. Apoštol Pavel se nepodřizoval jeho evangeliu jak si myslí A.Vincent, ale naopak, Pavel byl od počátku proti tomu, aby pohané museli dodržovat Mojžíšův zákon. Někteří lidé kolem Jakuba byli zastánci obřízky, kvůli nim se Petr, Barnabáš a křesťané z Židů chovali pokrytecky a apoštol Pavel je za to káral (Gal2.11-14). Jakub v celé knize Skutků je zmíněn pouze zde a ještě v Sk 21.18, kde je zmínka, že se Pavel a bratří sešli po návratu z Efezu u Jakuba společně se staršími (tam ostatní apoštolové ani nebyli). Nevím jak A.Vincent přišel na to, že v celé knize Skutků Jakub vystupuje jako vůdce. Také je tu vidět, že rozhodnutí vyslat bratry do Antiochie bylo

rozhodnutí apoštolů a starších a bylo schvalováno celou církví. Žádný vůdce mezi apoštoly nebyl. Kdo je skutečně vedl, byl Duch svatý.

A.Vincent na str.38 přináší další blud, když říká:

Pluralita neznamená rovnocennost. Pluralita znamená jednotu s respektovaným, zbožným vůdcem. Takže vedoucí musí být spolu v jednotě, aby se jednalo o Království. Ve chvíli, kdy máte vůdce přijde pomazání, protože pomazání má sestupovat na hlavu. Pokud však máte skupinu diakonů, kteří říkají: “Jsme si všichni rovni. Nepotřebujeme přece kolem sebe žádné vedoucí,” potom zde nezůstává žádný prostor pro pomazání, protože pomazání má určeno sestupovat na hlavu. Pokud neexistuje vůdce, není zde nikdo, na koho by pomazání mohlo sestoupit. Naproti tomu, je-li vůdce, který je ve správném postoji jednoty, pomazání může sestoupit. Jakmile se dostanete do správného řádu, stáváte se kandidátem na pomazání. Pomazání sestupuje na hlavu, proudí na ramena, na vousy a potom proudí dolů na celé tělo, do všech jeho částí. (str.38)

Dále na str. 36 A.Vincent **jednotu staví jako mravní požadavek** na starší. To znamená, když se starší neztotožní se svým vůdcem je nemravný a nebo musí své svědomí pošlapat.. Slovo „pomazání“ se používalo ve Starém zákoně, při ustanovení např.za krále. Tady asi A.Vincent myslí na pozeňání či moc. Na závěr (str.42) A.Vincent uvádí: ***V obecné církvi je Ježíš otcovskou hlavou, apoštolové a proroci jsou rameny. V rodině je hlavou manžel a manželka rameny. V místní církvi je hlavou vedoucí a starší jsou rameny. Když pochopíte tento Boží princip správného řádu ve vedení, vše se vyjasní.***

Hlavou církve je Ježíš, hlavou sboru je také Ježíš!

Představa, jak na Ježíše proudí pomazání od Boha, když budou apoštolové a proroci v jednotě je dost absurdní. Vždyť Ježíš je Bůh. On je hlavou své církve. A.Vincent vidí Ježíše jen jako člověka, který se naprosto vydal Bohu a Duchu. A Bůh, Duch svatý mohl skrze něho bez překážek působit (str.4). Nevidí ho jako Boha, který na sebe vzal podobu člověka. Tady to už je skutečně jiné evangelium, než je zjevené v Písmu.

Apoštol Pavel varuje před falšováním evangelia v Gal 1,6-8(EP): *Divím se, že se od toho, který vás povolal milostí Kristovou, tak rychle odvracíte k jinému evangeliu. Jiné evangelium ovšem není, jsou jen někteří lidé, kteří vás zneklidňují a chtějí evangelium Kristovo obrátit v pravý opak. Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěštovali, buď proklet!*

Vincentovo pojetí Království je vláda nadřízených autorit, které vyžadují podřízení se, uctívání člověka, který vládne nad svědomím a vírou svých „podřízených“. Těch, kdo oponují, je podle něj nutno se zbavit. Zcela zjevně zde A.V. vychází z doktrín o autoritách W.Nee, které ještě „vylepšil“ o sedmi stupňový žebříček autorit v církvi a rozšířil o nutnost existence „vůdce“ ve vedení. „Vylití Božího pomazání a moci“ podmiňuje „řádem ve vedení“ tzn. vládu „vůdce“ podporovaného staršími, kteří mají morální povinnost být s ním v jednotě. Toto pojetí vedení je ryze tělesné a světské a odporuje Ježíšovu pojetí vedení příkladem s postojem služebníka. Je jeho úplným opakem. Kdo chce být první ať je doslova otrokem všech říká Ježíš (Mk10,42-45). Milost, milosrdenství a láska se vytrácí a s tím i Boží moc a Duch svatý. Církev se stává bezmocnou, vůně Kristova zde není a Boží lid trpí. To je skutečný důsledek takto chápaného a uplatňovaného pojetí vedení církve. Protože, toto učení vede k malému papežství ve sboru, rozděluje křesťany na podřízené a nepodřízené, na loajální a vzpurné, na přijatelné a nepřijatelné, kterých je potřeba se zbavit ve jménu jednoty, aby přišla „moc a pomazání“.

Zdůrazňuji, že v této analýze neposuzuji A.Vincenta a W.Nee, neboť jim nevidím do srdce jako Bůh, ale jen jejich věrouku. Oni sami nemuseli praktikovat své učení, tak jak jsem se pokusil popsat, ale bohužel jiní ho tak uchopili a uplatňují svojí domnělou moc. To není jen zprostředkovaná zkušenost, ale i osobní zkušenost.

Ukázkou toho, kam vede uplatňování autority nad svědomím člověka i v charismatických sborech bylo tzv. **Pastýřské hnutí** v 70.- 80.letech minulého století v USA.

V učení tohoto hnutí se říká, že všechna životní rozhodnutí mají být konzultována s vedoucím, a pokud tak někdo neučiní nebo se neřídí jeho radou, je v hříchu vzpoury. Jeden z bývalých vůdců, uznávaný biblický učitel Derek Prince spolu s dalšími čtyřmi učiteli ve snaze o rozšíření své služby vybudovali strukturu „učednické pyramidy“. Všichni členové tohoto hnutí byli začleňováni do skupinek po 10-12 lidech. Každá skupinka měla svého vedoucího, který byl zase podřízen vedoucímu skupinek. Nad nimi stáli další, a nade vším dominovalo 5 vůdců se společnou vizí. V roce 1972 se vedoucí tohoto hnutí vzájemně inspirovali s argentinským Juanem Carlosem Ortizem, který jim prezentoval učení Watchmana Nee. Také on vyžadoval absolutní podrobení pastýři v novo-učednických skupinách. Každý člen byl podroben autoritativnímu řetězu příkazů. Někteří další vedoucí toto učení ještě rozšířili a šli až tak daleko, že vyžadovali podřízení sobě více než podřízení Pánu. Hnutí lidem v podstatě říkalo, že: **“když k nim mluví Bůh a oni ví, že mluvil Bůh, ale jejich pastýř jim řekne, aby činili opak, měli by poslechnout pastýře.”** (1)

Hnutí vyvolalo kritiku a vzedmula se vlna konfrontací, zejména ve vlastních řadách. V Oklahomě v roce 1976 se sešel charismaticko - ekumenický koncil, který měl za úkol urovnat spory ohledně Pastýřského hnutí. Výsledkem byl dokument v kterém se psalo:

„Uvědomujeme si kontroverze a problémy, které vzešly mezi křesťany v různých místech jako výsledek našeho vyučování ve vztahu k předmětům jako jsou podřízenost, autorita, učednictví a pastýřství. Hluboce litujeme těchto problémů a nakolik jsou způsobeny chybou z naší strany, prosíme za odpuštění naše věřící stoupence, proti kterým jsme se provinili. Uvědomujeme si, že naše učení, ačkoli věříme, že je v podstatě zdravé, bylo na mnoha místech zneužito, či s ním bylo nezrale naloženo, a to způsobilo problémy ve službě našim bratrům. Hluboce toho litujeme a prosíme za odpuštění. Pokud to bude v našich silách, budeme se co nejlépe snažit napravit tyto situace a obnovit zničené vztahy.“ (2) (podepsáni D.Prince a čtveřice učitelů hnutí).

Ještě tedy nepřipustili, že by jejich učení nebylo správné, jen vlastně říkali, že bylo špatně uchopeno. Navíc, aby zabránili kritice, zakázali veřejnou kritiku od běžných členů hnutí a tím vyřadili zpětnou vazbu. Problémy v Hnutí se stupňovaly až v roce 1983 nastala exploze. D.Prince přestává podepisovat prohlášení, že učení je zneužito a přestává je polovičatě omlouvat. Rozdělení sborů, rozbitá manželství, stovky lidí odpadávajících od víry již nebylo možné přehlížet. Sám D. Prince konstatoval:

„Naše skutky a rozhodnutí již nepramenily z Ducha svatého, ale byly založeny na pečlivě vypracovaném systému pravidel a konceptů..většinou jsme spoléhali na vlastní metody a plány. Začali se rozpadat osobní vztahy, sbory se rozdělily a rozprchly, zaslíbená služba byla ukrácena nebo se jinak odklonila od Božího záměru, kdysi nadšení křesťané byli ubiti

zklamáním a rozčarováním. Mnozí opustili víru. Kdybychom to měli nějak nazvat, museli bychom tomu dát jméno „í-kábód“, což znamená je po slávě.“(3)

D.Prince hnutí opustil s poznáním:

„Věřím, že jsme se provinili jako galatští. Začali jsme Duchem, avšak rychle jsme skončili tělem. Ve světle zmíněného uznávám a lituji této své chyby. Je mi hluboce líto škody, která byla způsobena tělu Kristovu a v životech nadějných mladých mužů a žen.“(4)

Hnutí však ještě zhruba do poloviny 80.let pokračovalo než se definitivně pyramida rozpadla.

Věřím, že alespoň některým zakladatelům tohoto hnutí nešlo tehdy o moc, o touhu po uznání, věřím, že jim šlo skutečně o budování a rozšíření Božího království. Proč to tedy pohořelo? Zakladatelé tohoto hnutí počítali s tím, že na vedoucích místech ve sborech budou křesťané bez touhy ovládat, manipulovat a nárokovat si moc. Ukázalo se však, že mnozí takoví nebyli, a to přineslo obrovské škody v těle Kristově.

Domnívám se, že Derek Prince a ostatní učitelé si nebyli ochotni připustit, že udělali „systémovou chybu“, že toto jejich učení o podřízenosti vedoucím, umožní panovat nebudovaným křesťanům a povede v důsledcích k podřízenosti člověku a ne Bohu, nepočítali s omylným a hříšným člověkem.

Závěr

Nevím, zda se Watchman Nee a Alan Vincent zabývali reformací v 15. a 16. století, zda četli něco o zápase Mistra Jana Husa a ostatních reformátorů za svobodu svědomí. Nejspíše ne, jinak by si museli uvědomit, že se vrací zpět k tomu, proti čemu tito Boží mužové vystupovali a co odhalili jako dílo toho Zlého, který církev ničí..

Společným znakem, kromě vynucování poslušnosti, těchto mocenských struktur v církvi a falešných učeních o moci papeže, generála jezuitů, „delegovaných autorit“ W.Nee či „nadřízených autorit“ A.Vincenta, je dle mého názoru naprostá absence milosti a lásky. Ta je však skutečným středem evangelia - ne podřízenost a poslušnost delegovaným autoritám jak tvrdí W.Nee.

Podle apoštola Pavla je však daleko důležitější mít lásku. V 1.Kor 13,1-3(EP) je napsáno:

Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku kdybych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velkou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. A kdybych rozdal všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

Mk 12,30-34(EP). ..Miluj Hospodina, Boha svého, c celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly! Druhé je toto: Miluj svého bližního jako sám sebe. Většího přikázání nad tato dvě není.

Vylití Ducha svatého a zázraky mohou přijít jen skrze víru a lásku, Boží lásku rozlitou v srdci každého obráceného křesťana (Řím 5,5), ne skrze „řád“ v církvi očištěné od všech

„vzporných a nepodřízených“ jak učí W.Nee a A.Vincent. Ti se snaží podsunout nám myšlenku, že se Bohu líbí, když se slepě podřizujeme člověku bez rozsuzování a hledání Pravdy. Avšak právě opak je pravdou.

V církvi po letnicích nejsou žádní prostředníci mezi Bohem a člověkem jako ve starozákonní době. **1.Tim 2,5 (EP) Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Ježíš Kristus.** Prostředníkem není ani kněz, ani biskup, ani papež, ani pastor ani žádná jiná „delegovaná či nadřízená autorita“ W.Nee či A.Vincenta, ale pouze Ježíš.

Kdokoliv se snaží uplatňovat moc nad svědomím člověka a vyžaduje podřízenost člověku jako Bohu, staví se tak na jeho místo. Kdokoli se staví na jeho místo, Boha (Ducha Svatého) z církve vyhání.

Skuteční Kristoví učedníci plně respektují svobodnou vůli u každého, s kým přijdou do styku a nechávají na jeho vlastním, svobodném rozhodnutí, jakou cestu si vybere. Apoštolové a později reformátoři vedli svým učením výhradně ke Kristu, a odmítali jakýmkoliv způsobem vstupovat do svědomí člověka s cílem ovládnout ho pro své plány.

My samozřejmě máme respektovat takového vedoucího, který následuje Krista, a který nám je vzorem v nepředstírané lásce, obětavosti, milosti, ve vzájemné poddanosti, vzájemné úctě, v pokoře, ve skutcích lásky, v pravém pokání, životě v Pravdě....Jedině takový si získá respekt, jedině takový se stane morální autoritou, jedině takto může vychovávat – svým vlastním příkladem. Pouze dobrovolné následování Ježíše nese dobré ovoce. Má vychovávat k důvěře a spoléhání na Krista, ne na sebe. Taková výchova je však omezená, nově obrácený roste a úloha vedoucího se v jeho životě zmenšuje. Tento princip je podobný jako u vztahu otce a syna. Kdy s dospělostí syna končí výchova a syn přebírá plně zodpovědnost za sebe. Křesťan nemá být nadosmrti nedospělým dítětem, které musí přijímat od vedoucích, co má dělat, co je správně, aby byl „v Duchu“ jak učí W. Nee. Náš společný učitel je Kristus, všichni jsme v procesu jeho poznávání, nikdo se nestane zralým a „pomazaným duchoborcem“ jmenováním do funkce nebo služby, jak to tvrdí W.Nee a A.Vincent .

Jelikož Bůh, satan a lidské srdce tíhnoucí k hříchu, jsou stále stejní, je dobré podívat se do historie církve a poučit se z ní. Jsme vystaveni stejným pokušením jako křesťané od prvotní církve. Ale tato prvotní církev se stala vzorem pro další generace následovníků Ježíše. Tento vzor nám byl zanechán v Písmu, abychom netápali a nenechali se svést satanem. V Písmu je mnoho varování před falešnými učiteli a falešným učením. To se zdaleka netýkalo jen této prvotní církve, ale je to téma stále aktuální. Satan stále usiluje o zničení Božího lidu, jeho zotročení, přivedení pod zákon a o co největší zamlžení pravdy o milosti, která se nedá zasloužit, neboť přijetí této milosti je pro něho prohra. A tak si používá i obrácených křesťanů, kteří mu otevrou branku skrze skrytý hřích nebo osobní ambice či jen nezkoumají to, co je jim předkládáno a nehledají Pravdu v Písmu, k podsouvání bludných nauk, falešného učení nebo jak říká apoštol Pavel ke zvěstování „jiného evangelia.“ Naše zodpovědnost je rozsuzovat učení a porovnávat je s Písmem tak, jak to dělali reformátoři v historii. A vylití Ducha svatého nepřijde určitě skrze „správný řád“ v církvi, ale skrze modlitby a milost Boží, tak jak to prožili Moravští bratři v Ochranově v Sasku v roce 1727. Ti pak obraceli celý svět, ne tím, že kázali o podřízenosti jejich autoritě, ale jen o Kristu ukřižovaném.

Ještě jedno zastavení v historii. Husův zápas za svobodu svědomí s mocenským principem církve, kde na vrcholu nedotknutelné moci je papež, je velmi podobný tomu současnému v některých sborech, kde se uplatňuje moc „delegovaných či nadřízených autorit.“ Naštěstí

pro novodobé „kacíře“ však tyto „authority“ již nemají moc upalovat, avšak po jejich panování zůstávají „jen“ ranění a vyloučení.

Velmi dobře otázku svědomí a zodpovědnosti před Bohem, popsala Eva Kantůrková v knize **Jan Hus** (Vydavatelství Ideál, Praha 2008, Copyright 1988). Jen několik myšlenek z této knihy.

Hus, který tvrdí, že papež je podřízen Kristu, a že je tudíž osobou vystavenou posuzování i toho nejposlednějšího věřícího, pokud, ten zná Písmo, tu vede při se svým největším odpůrcem Pálčem, zastáncem papežství, který připisuje svatost, nedotknutelnost papeži, protože on zastává svatý úřad. A svatým, podle Pálče, se stává volbou, když jej koncil řádně zvolí (velmi podobně to učí W.Nee a A.Vincent, kteří tvrdí, že ustanovením do funkce-služby sestoupí na dotyčného moc a on se stává „delegovanou autoritou“). Svatost nadřízeného je spojena s funkcí, úřadem. Hus však tvrdí, že **úřad osobu neposvěcuje, tu posvěcuje jen život v Pravdě před Bohem**. Pálčovy nauky s mechanismem moci (panováním) tu stojí proti Husovu svobodomyšlnému užívání kritiky autorit na podkladě osobního svědomí jednotlivce.

V procesu, který vedl k upálení Jana Husa v Kostnici, vystupuje tento někdejší Husův přítel a radikální vikleřista Páleč, který se po několikaměsíčním věznění v Boloni, změnil (společně se Stanislavem ze Znojma) v zarputilého odpůrce Husa. Páleč žaluje Husa z vikleřismu a usiluje o jeho odsouzení. Tuto změnu připisuje Hus Pálčově strachu před upálením z kacířství, neboť Vikleřovy teze, které Hus obhajoval, byly prohlášeny za kacířské.

*V roce 1412 se Hus i Páleč rozhodovali o stejných věcech a za stejných podmínek, Páleč měl rozhodování ztíženo trpkou zkušeností Bolognskou, Hus ale zas měl situaci složitou probíhajícím procesem u kurie. Páleč se snaží, aby nebyl svou vírou a jednáním kacířem, Hus pravdu, tedy víru, kterou zastává, hájí, i kdyby za to kacířem prohlášen byl. Každopádně srovnání příběhů těchto dvou postav je i pro nás velmi důležité. Páleč se zásadně rozhoduje pro poslušnost vůči církevní instituci, kdy víra v rozhodnutí nadřízených mu zajišťuje naprostou bezpečnost, Hus je zásadně pro **poslušnost autority nadinstituční – Krista**, byť za to i zemře.*

Tito dva muži, ztělesňují dvojí možnost lidské volby. Nejde o to, zda se měl či neměl Jan Hus nechat upálit, ale zda my, kteří tu po nich přebýváme v dějinách, se chceme stát, či je nám dáno se stát spíš Pálči nebo Husy.

Odkazy:

- (1) McDowell K, editor, Presence, Power, and Praise: Documents on the Charismatic Renewal, Volume 2 (Collegeville, Minnesota: The Liturgical Press, 1980), pp. 123-126.) in: Vizant D., Roots of the Modern Discipling Movement, <http://www.banner.org.uk>
- (2) McDowell K., editor, Presence, Power, and Praise: Documents on the Charismatic Renewal, Volume 2 (Collegeville, Minnesota: The Liturgical Press, 1980), pp. 123-126, in: Vizant D., Roots of the Modern Discipling Movement, <http://www.banner.org.uk>
- (3) Prince D., Požehnání nebo kletba, vyber si! ... str. 82
- (4) Derek Prince, His life, His work, <http://www.derekprince.com/...earlzeal.htm>

Zkratky:

NBK – Nová Bible kralická , A.Flek 1998
EP - Ekumenický překlad 1984
BK - Bible kralická 1613
GNB - Good News Bible –Today's english version 1976
BHD – Die Bibel in heutigem Deutsch 1988

Napsal: Ivo Peka